

ĐỀ BÀI:

**KỂ VỀ MỘT
NGƯỜI THẦY
(CÔ) KÍNH YÊU
NHẤT CỦA EM.**

Bài làm

Mỗi năm một lớp, mỗi lớp em lại được diu dắt bởi một thầy cô khác nhau. Mỗi thầy cô lại để lại trong em những ấn tượng riêng rất khó phai nhạt nhưng người mà em yêu quý, kính trọng nhất là cô giáo chủ nhiệm lớp năm của em, cô Trần Hồng Minh.

Cô có dáng người hơi cao và rất thon thả. Mỗi lần tới trường, cô đều mặc chiếc quần phăng đen và chiếc áo sơ mi trang nhã và lịch sự. Cô rất tận tình với em và cả lớp. Cô hay kể cho chúng em nghe những câu chuyện lí thú và bổ ích. Mỗi khi cô kể, giọng cô lúc trầm, lúc bổng như cuốn hút chúng em vào những câu chuyện cổ tích thần kỳ. Giờ Chính tả cô luyện cho chúng em âm n và l cho rõ ràng... Chúng em yêu cô lắm. Một lần, đang trên đường đi học về, gặp một trận mưa rất to nên cô bị cảm nặng. Chúng em đến thăm cô và hứa với cô sẽ phấn đấu đạt nhiều điểm mười tặng cô nhân ngày 20-11. Không quên lời hứa, lớp em đua nhau giành điểm mười. Cô nói rằng cô rất tự hào và hãnh diện về chúng em. Lời động viên của cô khiến chúng em càng phấn đấu hơn nữa.

Đối với đồng nghiệp cô thân mật, niềm nở nhưng có khoảng cách rõ ràng. Cô thẳng thắn góp ý với bố mẹ học sinh về những điểm yếu của con mình để bố mẹ về giúp đỡ con cái tiến bộ và cố gắng hơn. Bố mẹ chúng em rất yên tâm khi được cô diu dắt.

Em nhớ mãi tình cảm của cô dành cho một người bạn đặc biệt trong lớp.

Vào đầu năm học, cô quan tâm tới Hà nhất vì Hà bị nói ngọng. Bạn rất hay nói sai dấu. Là con trai nhưng Hà rất cô đơn vì không có ai chơi với mình. Một lần cô giáo trả bài kiểm tra. Trả xong, cô bảo chúng em lấy vở chữa bài. Hà quên vở trên phòng thực hành tin nên đứng dậy nói:

– Xin phép cô cho em đi lấy vở ạ!

Hạ ngồi cạnh, kéo tay Hà nói:

– Kì, sao cậu đã có vở rồi!

Cả lớp cười ồ lên, còn Hà thì đỏ mặt. Mãi sau, cô mới hiểu bạn để quên vở và cũng từ đó, cô giáo luôn rèn cho Hà luyện nói. Công việc rất vất vả, Hà nhiều khi nản chí vừa vì quá khó khăn vừa vì bị bạn bè trêu chọc. Nhưng cô giáo vô cùng kiên nhẫn, cô vừa động viên Hà vừa phê bình những bạn có thái độ không tốt với khiếm khuyết của Hà. Cô căn dặn chúng em phải biết giúp đỡ bạn bè cùng lớp. Dần dần Hà đã sửa được tật nói ngọng của mình, bạn ấy vui sướng lắm!

Tuy bây giờ, em không còn được học cô nữa nhưng em vẫn nhớ mãi về cô Minh – người cô đã diu dắt em được vào mái trường cấp hai này.